

a závazků žalované veřejné společnosti, takže se žaloba podaná proti veřejné společnosti týče i veřejného společníka jako takového, nejsou procesuálně stranami ve sporu, jakž plyne z ustanovení §§ 11 a 36 č. 2 ex. ř. a čl. 111 a 112 obch. zák. (rozh. čís. 7781 sb. n. s.). Tvrdí-li se tedy v žalobě, že žalovaný sjednal námezdní smlouvu se žalobcem jménem vlastním, později pak, že smlouvu tu uzavřel též jako veřejný společník jménem společnosti, jde o subjektivní změnu žaloby po zahájení rozepře, k níž odpůrce nedal souhlas, a právem tudíž prvý soudce v důsledku toho žalobu pro nedostatek pasivního oprávnění ke sporu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolaací důvod podle § 503 č. 4 c. ř. s., jež dovolatel jediné uplatňuje, není opodstatněn. Dovolatelovo tvrzení, že žaloba byla podána na Mořice U-a jako majitele a veřejného společníka firmy M. U. a syn, odporuje spisům, neboť v žalobě byl jako žalovaný výslovně označen »Mořic U., továrník v Č.«, a v celém jejím obsahu nebylo o firmě M. U. a syn ani zmínky. Nejde tedy o spor proti veřejné obchodní společnosti, jejímž společníkem jest žalovaný, nýbrž žaloba byla podána a spor byl proveden proti Mořici U-ovi jako soukromé osobě pro jeho osobní soukromý závazek ve smyslu čl. 119 a 126 obch. zák., který není závazkem společnosti podle čl. 112 obch. zák. Avšak žalobce sám přiznal za jednání a také ještě v dovolání, že ve skutečnosti byl zaměstnán u firmy M. U. a syn a že zažalovaná pohledávka mzdy za práci přes čas jest pohledávkou proti této veřejné obchodní společnosti. S tohoto stanoviska vycházely i nižší soudy a posoudily věc správně po stránce právní, uznavše, že se žalovanému Mořici U-ovi nedostává pasivního oprávnění ke sporu, a zamítnuvše z tohoto důvodu žalobu. Chce-li se žalobce domáhati zaplacení mzdy na své zaměstnavatelce firmě M. U. a syn — pokud se týče na žalovaném v jeho vlastnosti jako na společníku této firmy, musil by jako společenský věřitel nově žalovati, a to podle čl. 112 obch. zák. buď společnost samu nebo jen společníky (jednoho nebo více jich nebo všechny) nebo společnost i společníky zároveň. Pouhým dodatečným označením žalovaného jako veřejného společníka zmíněné firmy nelze to provést.

Čís. 11165.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Bylo-li rozhodování o tom, zda má býti pracováno přes čas, vyhrazeno představenstvu společenstva, bylo odňato libovůli zaměstnance, by pracoval přes čas bez výslovného příkazu představenstva. Ve volnosti, vyhrazené zaměstnanci, by si zařídil dobu přístupnosti obchodu podle místních poměrů, nelze ještě spatřovati příkaz představenstva k práci přes čas.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1931, Rv I 1582/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaném společenstvu odměny za práci přes čas, již konal jako ředitel prodejny žalovaného družstva. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud uvedl, že pro žalobce byla závazná kolektivní smlouva zaměstnanců konsumních spolků, že podle této kolektivní smlouvy jest pracovní dobou pro všechny zaměstnance doba zákonná, že ji stanoví představenstvo ve srozumění s důvěrníky a že se platí za hodiny přes čas nařízené představenstvem s přírážkou 50% a za práce nedělní a sváteční s přírážkou 100%. Proti tomu dovolatel vůbec nebrojí. Z toho však plyne, že rozhodovati o tom, zda má býti pracováno přes čas, bylo vyhrazeno představenstvu žalovaného společenstva jakožto orgánu podle § 15 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. výhradně povolanému k zastupování společenstva, a že tudíž bylo odňato libovůli žalobce, by pracoval přes čas bez výslovného příkazu představenstva. Odvolací soud dále zjistil, že žalobce neobdržel nikdy příkaz od představenstva, by pracoval přes osmihodinovou dobu pracovní, že mu zejména nebylo uloženo, by měl krám otevřený i v neděli, že měl prodávati jen členům společenstva a mohl si dobu, po kterou měl býti krám otevřen, rozdělit podle místních poměrů, jak chtěl. V této žalobci vyhrazené volnosti, by si zařídil dobu přístupnosti obchodu podle místních poměrů, nelze spatřovati ještě příkaz představenstva ku práci přes čas. Žalované společenstvo nelze zatížití přesčasovými pracemi zvlášť odměňovanými, jež svým představenstvem nenařídilo. Prodloužil-li si žalobce bez příkazu představenstva zákonnou pracovní dobu tím, že měl krám otevřený déle než osm hodin denně a i v neděli a ve svátek, učinil tak na vlastní vrub a za takové práce přes čas se nemůže domáhati úplaty, protože podle závazné pro něho kolektivní smlouvy nemá na ni nárok (viz rozhodnutí čís. 9368 sb. n. s.).

Čís. 11166.

Rozsudku (patentního) soudu, jenž byl vydán teprve po skončení řízení v první stolici v základním sporu, nelze se dovolávati jako důvodu obnovy řízení ve smyslu § 530 čís. 7 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1931, Rv I 339/31.)

Žalobkyně domáhala se obnovy řízení, skončeného rozsudkem prvního soudu ze dne 29. listopadu 1929 a odvolacího soudu ze dne 19. února 1930, z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. na základě rozsudku patentního soudu ze dne 31. března 1930. Procesní soud první stolice obnovu povolil, odvolací soud zamítl žalobu o obnovu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.